Το Καλό της Ισοπέδωσης (Νίκος Τουλαντάς)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 3 Ιανουαρίου, 2022

Σε μία πρόσφατη τηλεοπτική διαφήμιση, παρουσιάζεται ο Άη Βασίλης να κάνει «τραπ» (μουσικοφανής παράθεση λέξεων, απ' τη μεριά του τραγουδιστή πάνω σε μπιτ).

«Κι έτσι, όπως είναι, ισοπεδωμένος είναι», σκέφτηκα για να με παρηγορήσω.

Στη συνέχεια, θυμήθηκα «τα κακά που έπονται του ενός κακού» (Σοφοκλής). Διαφώνησα μ' αυτό. Τα κακά, είναι κι αυτά καλά, αν καλώς τα εκλάβεις, δηλαδή κατά πνευματική ωφέλεια.

Αυτό που παρατηρώ τουλάχιστον, είναι το εξής σύνηθες: **Μίας ισοπεδώσεως γενομένης, μένουσας απολέμητης (όχι κατά μέτωπο) από την παιδεία μίας παραδόσεως, μύριες έπονται, σαν επαναλαμβανόμενες αυτοαλλοτριώσεις, σαν από «παράδοση».** Αυτό για πρόσωπα, γνώμες και προϊόντα.

Μετά – μες στο θέμα που πυροδότησε το κείμενό μου – σκέφτομαι τους ηθοποιούς. Σκέφτομαι την ανάληψη του ρόλου, την ανάληψη εκ του ρόλου δηλαδή, τη βαρύτητα του νέου προσώπου που φυτεύεις και καλλιεργείς μέσα σου. Και θέλοντας να με στεναχωρήσω λίγο, με ρωτώ: **Πόσοι Άη Βασίληδες (στους πόσους) σκέφθηκαν να ψάξουν – έστω λίγο – και να μάθουν τί είναι «Μέγας Βασίλειος» ή «Άγιος Νικόλαος», στον οποίο αναφέρεται αυτός. Αν τους ενώνει κάτι, σίγουρα είναι η φιλανθρωπία τους προς τον αδύναμο. Ο τελευταίος αναβαθμός της αλλοτριώσεως θα ήταν αυτό που είναι τώρα: ο Άη Βασίλης κι ο Άη Νικόλας έρχονται μόνο στα πλούσια σπίτια.** Κι ενώ έρχονται, τα ίδια σπίτια δεν είναι και τόσο φιλάνθρωπα προς τα φτωχά (κι ευτυχώς, γιατί αν είναι, εμείς δε θα 'πρεπε να το ξέρουμε...).

Αλήθεια, φώναζα στον ουρανό – το θυμάμαι – μικρός, όχι σαν να ζήταγα κάτι ακόμα, αλλά σαν τα χαιρετούσα (βράδυ πρωτοχρονιάς, προς τον Άη Βασίλη της Coca-Cola και τα σύννεφα που άφηνε πίσω του το ιπτάμενο έλκηθρο – Αττική, Δάφνη, 1995 ή 6). Θέλω να καταλήξω στο ότι και με αυτή την ισοπέδωση (του Άη Βασίλη), δε νομίζω να μη χάρηκε η ψυχή του όντως υπάρχοντος αγίου. Το λέει και στο βιβλίο ότι είμαι προϋπόθεση να πάρω ένα «μεγάλο δώρο». Γιατί στη τελική είμαι ένα μικρό παιδί. Και με λεν και Νίκο...

Είναι όλα τόσο επιφανειακά, τόσο βεβλαμένα από την πνευματική μας ασιτία, που παραμονή Χριστουγέννων, θα μπορούσαμε σίγουρα να φιλοξενήσουμε τον Χριστό του Τζεφιρέλι. Άνετα. Για τον Άλλο, τί να πω! Ας φωνάξουμε, σαν παιδιά στον ουρανό, ας χαιρετίσουμε, ας χαρούμε την επίσκεψη των προσώπων αυτών στην ιστορία, ας ανοίξουμε τα δώρα τους.

(Πηγή: antifono.gr*)*